

зверове, подобно на добри пастири. Точно и затова заслужили особеното уважение на патриарха...”

В Александрия Софроний приел монашество, за което дълго се готвел под ръководството на своя мъдър наставник. С радостно настроение на духа високообразованият Софроний се отрекъл от света и всецяло се посветил на служение на Господа. За тогавашното настроение на душата му красноречиво говори знаменателното му съновидение. ”Аз видях, казва Софроний, как на пътя пред мене много девиси, които съставяха хор, радостно ме приветстваха, възлизавайки: ”Колко се радваме на твоето идване, Софроний! С какъв венец се сподоби ти, Софроний!”

Александрия отдавна се славела като център на всемирна образованост. Там било единственото по своето богатство книгохранилище. Големи сборки от ръкописи притежавали и частни лица, както показва примерът с Козма Схоластик. Нашите пътешественици се стараели да се запознаят с всичко, което могли да намерят поучително за себе си всред богатството на умственото наследство, завещаано от езическата и християнската древност в Александрия. Но, вглъбявайки се в книгите и беседвайки с мъже с дълбока мъдрост, те не пропускали ни един случай из действителния живот, който би могъл да наведе на благочестиви размишления. Веднъж те потърсили за беседа учен александриец, и, като го заварили да спи, отишли на едно много посещавано място в Александрия. Там заварили трима слепци. Приблизили до тях и чули забележителния разказ на единия за това, как Бог го наказал за голям грях. Софроний дал знак на своя наставник да тръгнат. Отминавайки слепците, той казал: ”Днес няма нужда да се учим от друго. Ние получихме много добър урок.”

Като посетили всички храмове и знаменити обители в Александрия и нейните околности, пътниците се отправили към забележителните местности, станали тъй да се каже люлка и разсадници на монашеството. Планинските хребети, които образуват Нилската долина, със своите каменисти скатове и дефилета били удобна за отшелнически живот местност. Там скоро след смъртта на основателя на източното монашество св. Антоний Велики се появили обители – на изток от Нил до самото Червено море и древния Синай, а на запад – до страшните Ливийски пустини. В Ливийските планини, почти на еднакво разстояние от Александрия и древната столица на Египет – Мемфис, се възвишава местност, известна, благодарение на своята почва, като Нитрийска планина. Там именно се намирала славната Нитрийска пустиня, ”град Божи”, прославен с имената на Макарий, Серапион, Пафнутий, Памво, Пиор, Хроний... В близкостоящата местност били разсеяни много килии, в които се подвизавали самотни отшелници. Но най-дива и страшна била Скитската пустиня, намираща се близо до Нил. За да се достигне до тези местности, трябвало да се преодолеят големи трудности. Бурното езеро Мареотис, дивите зверове, множеството крокодили, плитките блата, хищниците – ето какво заплашвало по пътя, но то не възпирало ревностните пътници,